

- 20 -

izvorniku doktorske disertacije postoje, te je na taj način potpuno neistinito prikazao tužiteljev tekst kao prepisan a da nije naznačen izvornik teksta drugog autora čiji je sadržaj preuzeo, odnosno tuženik je na taj način neistinito i nepotpuno iznio tvrdnju i stav da je doaktorska disertacija tužitelja plagijat.

Nadalje, u dokaznom postupku ovaj sud je utvrdio da na vrhu stranici 166. knjige tuženik navodi 29. M.Š. doktorski rad 2013., - prema Korač,A., Obiteljsko pravni instituti u presudama Europskog suda za prava čovjeka, 1996. g; Alinčić,M., Hrabar, D. Jakovac-Lozić, D, Korač-Graovac,A., Obiteljsko pravo, 2007.; i dr. te ispod na navedenoj stranici prikazuje usporedno tekst doktorske disertacije tužitelja str.47 koje počinje riječima: "Tadašnje belgijsko obiteljsko zakonodavstvo... a završava "preuzela odgovornost za svoju", sa dio teksta doktorske disertacije Aleksandre Korač, Obiteljsko pravni instituti u presudama Europskog suda za prava čovjeka, 1996. str.142. gdje je naveden upravo tekst i to u drugom odlomku „Tadašnje belgijsko obiteljsko zakonodavstvo...“ upravo se tim inicijalima M.Š. doktorski rad 2013., navođenjem na vrhu st.166 knjige odmah na početku stranice svaki čitatelj i s prosječnom pažnjom može na vrlo jednostavan i provjerljiv način utvrditi da M.Š.doktorski rad 2013., se upravo odnosi na doktorsku disertacija tužitelja jer je tuženik na kraju knjige sačinio popis svih doktorskih radova na Pravnim fakultetima u RH, pa niti postoji niti je mislio da je to „Mihovil Škarica“, kojeg tuženik navodi u odgovoru na tužbu i u kaznenom postupku, niti postoji netko drugi MŠ koji je pisao doktorsku disertaciju na ovu temu s obzirom da je ispod navedenih inicijala upravo tekst doktorske radnje tužitelja prikazan u usporedbi sa tekstrom drugi autora. Tuženik je u potpunosti na kraju knjige od str. 230 pa do 330.kao prilog zu V.3 - naveo i popisao disertacije/ pohranjene na PFZ, PFO, OFR, PFS, PFULJ, te je na str. 291. i 292. naveo punu identifikaciju i to prezime i ime doktoranta, te temu doktorske disertacije, mentora, i ostale podatke potrebne za bibliografsku identifikaciju istog, navodeći upravo podatke o tužitelju, a to je ono što je navedeno na str. 166. i temeljem čega se može zaključiti da M.Š.doktorski rad 2013 se upravo radi u Miroslavu Šeparović, ovdje tužitelju. Prema tome ovaj sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja kao istinit, logičan, utemeljen i lako provjerljiv jer 29. MŠ može biti jedino Miroslav Šeparović s obzirom na temu doktorske disertacije i na citiranje dijelova stranica doktorske disertacije ispod navedenih inicijala gdje ga je naveo kao plagijatora jer je usporedio njegov rad s izvornim ili preuzetim tekstrom drugih autora.

Nadalje, sud je utvrdio da je tuženik na stranici 167. knjige tiska samo dio stranice 169. doktorske disertacije tužitelja, te prikazuje taj dio teksta kao plagijat,i to na način da označava odnosno zaokružuje brojeve 159 i 160, te vitičastim zagradama označava tekst na koji se odnose navedeni brojevi, a neistinito i nepotpuno ne tiska dno st.169 doktorske disertacije u kojem su opisane fusnote navedene u tekstu, "159" i "160". Na kraju stranice 169 doktorske disertacije tužitelja su naznačene fusnote i to 159 Musić,L., Udomiteljstvo djece u nekim odlukama Europskog suda za ljudska prava, Dijete i društvo: šasopis za promicanje prava djeteta,7, 2005, 2, str. 370, te fusnota 160 Hrabar,D., u: Alinčić, M., Hrabar, D., Jakovac-Lozić D, Korač Graovac, A.,Obiteljsko pravo, III. izmijenjeno i dupunjeno izdanje, Narodne novine, 2007., str.233. Način kako je to tuženik prenio i usporedio u svojoj knjizi na str.167 po stavu ovog suda je neistinito i nekorektno prenošenje prikazivanja stranice teksta tužiteljeve doktorske disertacije kao da je plagijat citiranog teksta iz knjige Obiteljsko pravo.

Nadalje, ovaj sud je utvrdio da je tuženik imao promociju navedene knjige 2016.g da je nakon toga istu stavio kao autor i nakladnik u prodaju, te da je potrebne primjerke knjige dostavio Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu, da je 05. rujnu 2016 novinarka Jutarnjeg lista Slavica Lukić uputila putem e maila dopis ovdje tužitelju kao predsjedniku Ustavnog suda da komentira navode iz knjige ovdje tuženika u kojoj ga tuženik navodi kao primjer plagijata doktorske disertacije u znanstvenoj zajednici. Nakon toga je ista novinarka zatražila i mišljenje mentorice prof.dr. sc. Dubravke Hrabar o načinu pisanja doktorskih radnji i što je to plagijat o

- 21 -

čemu je ista novinarka pisala novinske članke u Jutarnjem listu. Nakon natpisa u Jutarnjem listu i prozivke tužitelja da je svoju doktorsku disertaciju plagira na način da je preuzeo tekstove drugih autora bez pozivanja na izvor, odnosno da iste tekstove nije označio da ih je preuzeo od izvornog autora. Na taj način neistinitim i nepotpunim pisanjem tuženika u knjizi stavljanjem iste u promet došlo je do širenja neistihitih tvrdnji i stavova ovdje tuženika s obzirom da isti nije vjerno prenio dijelove doktorske disertacije tužitelja na str 166 i 167 knjige u vezi sa doktorskom disertacijom tužitelja. U tom periodu dužem od mjesec ipol došlo je do daljnog širenja neistinitih tvrdnji tuženika tako da je sav medijski prostor bilo tiskana izdanja - Jutarnji list, Večernji list, te portali telegram i index, bile su posebne televizijske emisije HTV-a Labirint, N1 na kojoj je upravo tužitelj bio gost, na radiju 101, i u svom tom medijskom prostoru na temu plagiranja je upravo tužitelj bio prikazan kao plagijator.

Predmet ovog spora nije utvrđivati i odlučivati da li je doktorska disertacija tužitelja plagijat ili nije, jer ovaj sud za to nije nadležan, već je to pitanje nadležnosti Sveučilišta u Zagrebu. Ovaj sud je nadležan utvrđivati i odlučivati da li je u knjizi tuženika na str. 166 i 167. došlo do iznošenja istinitih ili neistinitih tvrdnji u vezi sa doktorskom radnjom tužitelja. Kako je sud vezan činjeničnim navodima iz tužbe, a ne i pravnom osnovom, te sudi u granicama postavljenog tužbenog zahtijeva, to je ovaj sud na temelju provedenog dokaznog postupka utvrdio da knjiga tuženika nije znansteni rad. Naime znansteni rad se definira kao djelo nastalo kao rezultat znanstvenog istraživanja primjenom znanstvenih metoda, a koje otkriva dotad nepoznate činjenice i odnose i objašnjava zakonitosti među pojavama. Znanstveni rad je djelo koje je usmjereno na ispitivanja veza i odnosa među predmetima i pojavama u objektivoj stvarnosti, a utvrđuje pravilnosti i zakonitosti u prirodi i društvu, i primjenjuje znanstvene metode u istraživanju i otkriva dotad nepoznate činjenice i teorije i pridonosi povećanju znanstvenih spoznaja. Takav stav suda za predmetnu knjigu tuženika potvrđuju i iskazi svjedoka prof. Hrabar, prof. Korač Graovac i sam akademik Vlatko Silobrić. Dok sud ne prihvaca stav tuženika iz odgovora na tužbu da je knjiga znanstvena kritika i da podrazumijeva temeljitu provjeru, analizu i poštivanje metodologije, čega da se tuženik pridržava u potpunosti prilikom pisanja predmetne knjige. Sud je stava na temelju svih gore utvrđenih činjenica, ocjene i mišljenja da navedeno na str. 166 i 167 knjige tuženika je iznošenje i prenošenje neistinite činjenične tvrdnje za doktorsku disertaciju tužitelja i da je tuženik takvim nevjerodostojnjim i nekoretnim prenošenjem iznio neistinite činjenice u pogledu doktorske disertacije tužitelja, a da je primjenio upravo ono što je navedeno u odgovoru na tužbu pravilnu i temeljitu provjeru, analizu, te vjerodostojno prenijeo dio doktorske disertacije do ovog spora nebi ni došlo. Takvim neistinitim tvrdnjama i stavom u knjizi koja je stavljen u promet izazvala je širenje lažnih tvrdnji tuženika, uslijed čega je nastupila posljedica da je tužitelj proglašen od javnosti plagijatorom. Takve neistinite i nepotpune tvrdnje tuženika su mogle škoditi časti i ugledu, te dostojanstvu tužitelja jer je tužitelj u ovom postupku dokazao da je dijelove teksta drugih autora koje je preuzeo u ovom doktoratu naznačio u tekstu brojem, te je ispod teksta pod tim brojem točno naznačio od koga je preuzeo tekst i na taj način navedeni preuzeti tekst nije naznačio kao svoj, već je naveo identitet autora preuzetog teksta i gdje se taj tekst nalazi, dokazao je da je tuženik u svojoj knjizi nepotpuno prikazao njegov doktorat ispuštanjem dijelova njegova rad bilo kroz fus note, bilo da nije objavio nastavke sadržaja teksta na idućim stranicama, te da inicijal koje je naveo tuženik upravo mogu pripasti tužitelju s obzirom na tekst ispod istih, te popisa svih doktorskih radnji na fakultetima u Republici Hrvatskoj. Nadalje tužitelj je dokazao da je tim svime gore navedenim tuženik postupao protupravno i da navedeno postupanje i prenošenje u knjizi ima obilježje kaznenog djela protiv časti i ugleda - klevetom.

U konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da takvo pisanje odnosno usporedba teksta doktorske disertacije tužitelja koju nije vjerno prenio u knjizi sa drugim doktorskim radnjama predstavljaju vrijednosni sud odnosno osobno mišljenje autora knjige o nekome ili nekoj pojavi, jer takvo pisanje tuženika s obzirom na akademski stupanj istog mora biti istinit ili neistinit,

- 22 -

ispravan ili neispravan vrijednosni sud i kao takav može biti samo predmet dokazivanja, a sama činjenica da u svojoj knjizi na st. 166 i 167 nije vjerno prenio dio teksta doktorske disertacije tužitelja, što je u ovom postupku nedvojbeno dokazano kako uvidom u knjigu tuženika i doktorsku disertaciju tužitelja. U konkretnom slučaju tuženik nije dokazao drugačije od utvrđenja suda u ovom predmetu, isti nije pristupio na sud radi saslušanja zbog zdravstvenih razloga, kao i navoda istog da nemože pristupiti na niti bilo koje drugo ročište u ovom predmetu, zbog čega je sud odustao od provođenja dokaza saslušanja tuženika, smatrajući navedene razloge tuženika kao odustanak od saslušanja.

Slijedom navedenog, u ovom postupku je dokazano postojanje štetne radnje u vidu objave neistinitih tvrdnji u knjizi na str 166 i 167 vezana za doktorsku disertaciju tužitelja kako je to sud gore detaljno opisao, da je navedenim pisanjem neistinitih tvrdnji i neprikazivanja u cijelosti izvornika teksta doktorske disertacije tužitelja tuženik znao i morao znati da je takvo pisanje i tvrdnja ispunila elemente subjektivne i objektivna protupravnosti, postojanje štete u vidu povrede ugleda, časti i dostojanstva tužitelja kao suca, predsjednika Ustavnog suda, te postojanja uzročne veze tako nastale štete i objave navedene knjige te stavljanjem iste u promet uslijed čega je došlo da je neistinita tvrdnja tuženika izazvala širenje neistinitih navoda kroz medijski prostor. Stoga tužitelju pripada pravo na naknadu neimovinske štete isplatom pravične novčane naknade.

Prema tome sud je stava da su u ovom slučaju tuženik kao autor i nakladnik navedene knjige mora poštivali sve standarde kojima treba težiti i ubuduće a to je itinito i vjerodostojno prenjeti podatke i tvrdnje jer se na taj način postavljaju demokratski standardi poslovanja i funkcioniranja akademske i pravne države i bez obzira na političke promjene u akademskoj zajednici i postupanjima trebaju se te promjene i mehanizmi brinuti da sve bude lako provjerljivo, da ti standard djeluju a ne da se dovede u stanje da neistinitim prenošenjem i tvrdnjama nanosi drugima povreda prava osobnosti i to ugleda, časti i dostojanstva. Stav suda je da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i pri tome je znao da će kontekst samog pisanja biti negativan za tužitelja, a posljedice takvog postupanja svjestan je i svaki laik, pa je stoga trebao biti svjestan i tuženik. Sud je u cijelosti prihvatio iskaze svjedoka prof. dr.sc. Dubravke Hrabar, prof.dr.sc. Aleksandre Korač Graovac, kao logične, istinite koje iskazuju u skladu sa dokumentacijom u spisu. Iskaz svjedoka akademika Vlatka Silobrčića ovaj sud ne prihvata u cijelosti, jer isti nije niti pročitao doktorsku disertaciju tužitelja, kada je navedenom svjedoku sud neposredno predočavao knjigu tuženika na str. 166 i 167 sa dijelovima doktorske disertacije tužitelja i to str. 47.48 i 49, te str. 169 isti je bez detaljnog uvida i uspoređivanja navedenih tekstova isključivo tvrdio da on ne treba istu disertaciju niti čitati već da je rad tužitelja plagijat jer da tekst drugih autora koje je preuzeo u svoju disertaciju treba staviti u navodnike, te navod da to što je tuženik u svojoj knjizi na str. 167 ispušto fusnotu koju je tužitelj napisao na str. 169 doktorskog rada ne umanjuje činjenicu da nije učinio vidljivu razliku, te da je to razlog zbog čega on nije niti ima potrebe čitati doktorat tužitelja. Sud je utvrdio da je tužitelj postupao po točki 4. Upute od prof. Uzelca, gdje je na str. 18. tih uputa pod pojmom plagijat napisano da sve ono što se prepisuje iz drugih izvora, mora se na valjani način označiti (navodnicima ili na drugi način) i precizno naznačiti odakle navod potječe, i tužitelj je upravo tako radio. Ovaj sud još jednom navodi da nije nadležan utvrditi da li je doktorska disertacija plagijat ili nije, već da li je tuženik u svojoj knjizi autentično prenio prilikom usporedbe teksta drugih autora sa tekstrom doktorske disertacije tužitelja i da li je to prenio istinito ili nije, korekto i potpuno. Sud nije posebno cijenio preostali iskaz svjedoka Vlatka Silobrčića s obzirom da je isti iskazivao općenito o temi što je plagijat, znanstveni rad, metode pisanja znanstvenih radova- doktorskih disertacija, te da li postoje zakonske, podzakonske ili standardizirani uobičajni načini kako se prenosi tekst drugih autora u svoj rad, te i dijelu iskazu o funkcioniranju Odbora za etiku u OEZVO.

- 23 -

U pogledu pitanja postojanja neimovinske štete i njezinog dokazivanja, valja reći da je postojanje, trajanje i intenzitet duševnih bolova zbog povrede prava osobnosti ovaj sud u prvom redu utvrdio temeljem jasnog i uvjerljivog iskaza tužitelja saslušanog kao stranke u svrhu dokazivanja.

Prilikom odlučivanja o visini naknade sud je vodio računa o cilju kojem ta naknada služi te o tome da se ne pogoduje težnjama koje nisu spojive s njezinom naravi i društvenom svrhom, pa je utvrdio da tužitelju pripada pravo na pravičnu novčanu naknadu radi pretrpljene neimovinske štete u iznosu od 50.000,00 kn i ista je primjerena svim okolnostima predmetnog slučaja i zakonskim kriterijima. Sud je prilikom odmjeravanja visine naknade štete uzeo u obzir da je tužitelj cijeli život svojim radom i djelovanjem uživao ugled kao sudac Općinskog suda u Zagrebu, sudjelovanjem u izvršnoj vlasti kao ministar pravosuda Republike Hrvatske, sudac Ustavnog suda, sada predsjednik Ustavnog suda, činjenici da je stavljanjem ove knjige u promet ista sa svojim sadržajem u pogledu tužitelja izašla u medijima svih oblika, te da je izašla izvan granica države, te je sud u cijelosti uzeo kao logičan, istinit iskaz tužitelja da je s obzirom na pisanje dijela navedene knjige imao upite i da se morao očitovati i trošiti veliki dio vremena na odgovaranje upita medija na tu temu, te na pripremu sa odvjetnicima za pisanje demantija na novinske članke, upit od strane Međunarodnog udruženja Europskih akademija upućenoj HAZU preko tadašnjeg predsjednika HAZU Zvonka Kusića koji je morao odgovoriti ovom Međunarodnom europskom udruženju da nije plagijator. Sud je uzeo u obzir i način na koji je tuženik postupao prema tužitelju i njegovim radnim kolegama a to je da je sucima Ustavnog suda dostavljao kaznene prijave protiv tužitelja te dokaze da je isti plagirao doktorsku radnju. Posebno je sud cijenio i činjenicu da je ova knjiga imala i posljedicu praćenja od strane medija koja su upravo tužitelja prikazivali kao plagijatorom a sve su temeljila upravo na pisanju tuženika u knjizi i da su takva pisanja utjecala na javno mijenje građana. Kako je tužitelj u trenutku pisanja knjige bio sudac a kasnije predsjednik Ustavnog suda, stoga i građani vrlo često nakon čitanja navedenog sadržaja o doktorskoj radnji tužitelja mogu izgubiti povjerenje u institucije i same njihove predstavnike.

Odredbom čl.1103. ZOO propisano je da obveza pravične novčane naknade (neimovinske štete) dospijeva danom podnošenja pisanog zahtjeva ili tužbe, osim ako je šteta nastala nakon toga. Tužitelj zatezne kamate potražuje od dana podnošenja tužbe odnosno od 19.rujna 2016. godine pa do isplate, a stopa istih temelji se na odredbi čl.29.st.2 ZOO-a-05 i na odredbi čl. 3. ZID ZOO-a.

U pogledu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na nalaganje tuženiku da o svom trošku povuče iz prodaje, kao i iz knjižnog fonda Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu i iz svih knjižnica u Republici Hrvatskoj, sve primjerke knjige Ćudoređe i deontologija znanastvenog rada-nečudoređe i neprofesionalnost plagiranja, čiji je autor i nakladnik, stav je ovog suda da je takav zahtjev djelomično osnovan i to u dijelu kojim se nalaže da tuženik povuče iz prodaje sve primjerke predmetne knjige, te zabrana tuženiku da, dalnjom prodajom učini tu knjigu dostupnom trećim osobama, čemu je ovaj sud djelomično udovoljio i smatra da se radi o zahtjevu u smislu odredbe čl. 1048. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1048 ZOO-a svatko ima pravo zahtijevati od suda ili drugog nadležnog tijela da naredi prestanak radnje kojom se povrijeđuje pravo njegove osobnosti i uklanjanje njome izazvanih posljedica i da se na taj način daljnje spriječi štetna posljedica i eventualno povećanje štete, kao i zauzeti pravni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Rev-1331/16-2 od 23. siječnja 2018. Stoga je sud stava da se time oštećeniku pruži učinkovita pravna zaštite mogućnošću uklanjanja sporne knjige Ćudoređe i deontologija znanastvenog rada - nečudoređe i neprofesionalnost plagiranja, čiji je autor i nakladnik jer će se u protivnom nastaviti s postupcima povrede prava osobnosti i čak povećati šteta ne samo neimovinska zbog povrede prava osobnosti već i imovinska s obzirom da je tužitelj

- 24 -

sudac i to predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske i njegov rad, ugled je jedna od bitnih pretpostavki funkcioniranja pravne države, a sa ovakvim neistinitim navodima i prenošenjem sadržaja o načinu pisanja doktorske disertacije tužitelja od strane tuženik je istom moglo i može prouzrokovati nesagledivo dugoročna štete ne samo za njega, već i instituciju na čijem je čelu.

Naime, nije sporno kako je tuženik istovremeno i autor i nakladnik predmetne knjige. Stoga je upravo tuženikovo isključivo pravo određivati gdje i kako će se knjiga prodavati. Kako po stavu ovog suda nije sporno kako predmetna knjiga sadrži tekst kojim je povrijeden ugled i čast tužitelja to ovaj sud smatra kako se tuženiku, obzirom na medij (knjiga) kojim je izvršena povreda ugleda i časti tužitelja ne bi smjelo omogućiti i dozvoliti da i dalje prodaje tu knjigu sa neistinitim navodima glede tužitelja.

Cilj postupka radi naknade štete je između ostalog i ukloniti štetnu posljedicu, a u ovome slučaju ta posljedica se ogleda upravo u prodaji knjige koja sadrži neistinite navode o tužitelju. Uzimajući u obzir navedeno, a obzirom da je tuženik autor i nakladnik sud smatra kako se tuženiku može i treba naložiti da iz prodaje povuče neprodane primjerke predmetne knjige.

U svezi dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na povlačenje primjeraka knjige iz knjižnog fonda Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu i iz svih knjižnica u Republici Hrvatskoj, ovaj sud smatra kako takav zahtjev nije moguće usvojiti. Naime, Zakon o knjižnicama (Narodne novine 105/97, 5/98, 104/00 i 69/09- u dalnjem tekstu ZOK ) u članku 37. određuje sljedeće da pravna ili fizička osoba koja izdaje ili proizvodi građu iz članka 38. Zakona namijenjenu javnosti, dužna je od te građe besplatno i o svom trošku, a najkasnije u roku od 30 dana po završetku tiskanja, umnažanja ili proizvodnje, dostaviti Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu devet obveznih primjeraka, od kojih Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu zadržava dva, a po jedan primjerak dostavlja sveučilišnim knjižnicama u Splitu, Rijeci, Puli i Osijeku, kao i u Mostaru te općeznanstvenim knjižnicama u Dubrovniku i Zadru. Svaki nakladnik dužan je u roku iz stavka 1.navedenog članka dostaviti još po jedan primjerak građe matičnoj knjižnici na području županije na kojoj je njegovo sjedište radi stvaranja zavičajne zbirke. Tiskar s područja jedne županije koji tiska za nakladnika iz druge županije dužan je u istom roku jedan primjerak dostaviti matičnoj knjižnici na području županije na kojoj je njegovo sjedište. Za tiskanu ili umnoženu, odnosno proizvedenu građu izdanu na više jezika ili raznim pismima, ili u više izdanja, obvezni se primjeri dostavljaju posebno na svakom jeziku, na svakom pismu, za svako novo izdanje. Novim izdanjem u smislu stavka 3. navedenog članka smatra se izdanje koje se stavlja u promet s promijenjenom naslovnom stranicom, novim omotom, dopunjениm ili promijenjenim tekstrom, novim slikama, tablicama i sličnim promjenama.

U članku 38. ZOK je određeno da se pod obveznim primjerkom u smislu članka 37. Zakona, bez obzira jesu li namijenjeni prodaji, odnosno besplatnom raspačavanju, podrazumijevaju se tiskovine: knjige, brošure, skripta, posebni otisci, časopisi, novine, magazini, bilteni, zemljopisne i druge karte, reprodukcije slikovnih umjetničkih djela, muzikalije, katalozi, kalendari, kazališni i drugi programi, te njihovi dodaci u tiskanom, audiovizualnom i električnom obliku, plakati, letci, kratki oglasi i priopćenja, razglednice, službene i trgovačke tiskanice; audiovizualna građa: gramofonske ploče, audio i video kasete, magnetofonske vrpce, snimljeni mikrofilmovi i kompakt diskovi; te elektroničke publikacije: kompaktni diskovi, magnetske vrpce, diskete, baze podataka i on-line publikacije.

Iz gore navedenih zakonskih odredbi jasno proizlazi zakonska obveza da tuženik jest nakladnik i stoga ima zakonsku obvezu dostave primjerka knjige kako je utvrđeno navedenim zakonskim odredbama. Stoga, ti primjeri ne mogu biti povučeni iz fundusa knjižnica jer je zakonom određeno kako tamo trebaju biti dostavljeni. Upravo iz razloga jer nije moguće, niti

- 25 -

dozvoljeno povući obvezne primjerke predmetne knjige iz fundusa knjižnice sud je i dosudio novčani zahtjev u iznosu koji je zatražen a to je 50.000,00 kuna jer je riječ o neistinitim tvrdnjama koje su objavljene u knjizi odnosno na mediju namjenjenom trajnom čuvanju u biblioteci kroz sustav obveznih primjeraka, pa je sud odlučio kao u izreci pod točkom III presude.

Odluka o parničnom trošku tužitelju temelji se na odredbama iz članka 154. stavak 1. ZPP-a u svezi članka 155. stavak 1. ZPP-a. Tako je tužitelju priznat trošak zastupanja po punomoćniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12) i zatraženom troškovniku.

Tužitelju je priznat trošak parničnog postupka i to trošak sastava tužbe i privremene mjere 150 bodova (tbr.7/1), trošak pristupa na ročišta 20.09.2018. i 16.11.2018. svaki od po 150 bodova (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročišta 16.11.2016., 25.01.2017. i 27.08.2018. svaki od po 75 bodova (tbr. 9/2), sastav dva podneska kojim se odgovora na navode odgovora na tužbu ili se očituje na nalaz i mišljenje vještaka svaki od po 150 bodova (tbr. 8/1), što čini ukupno 975 bodova, a u svezi s tbr. 50. čini iznos od 9.750,00 kuna, uz uvećanje za 25% PDV u iznosu od 2.437,50 kuna, čini iznos od 12.187,50 kuna. Na tako određeni trošak tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu i privremenu mjeru u iznosu od 1.575,00 kuna te za presudu u iznosu od 1.000,00 sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 137/02, 26/03, 125/11, 112/12, 157/13), čime sveukupni trošak tužitelja iznosi 14.762,50 kuna.

Kako je tužitelj u ovoj pravnoj stvari uspio sa 70% tužbenog zahtjeva, privremene mjere uzimajući u obzir i činjenicu da je tužitelj povukao dio tužbenog zahtjeva za isplatu neimovinske štete i prijedlog za izdavanje privremene mjere, te da nije uspio u cijelosti sa dijelom tužbenog zahtjeva kojim se nalaže uklanjanje navedene knjige kao u točki III izreke presude, to je ovaj sud stava da tužitelju treba priznati trošak parničnog postupka u skladu sa uspjehom u ovom postupku, a to je 70% zatraženog troška parničnog postupka, što iznosi 10.333,75 kuna.

Na tako utvrđen iznos parničnog troška tužitelju su dosudene zakonske zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-05 i čl. 3. ZID ZOO-a-15, a u skladu s člankom 30. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12), u dalnjem tekstu: OZ).

Kako je tuženik u ovom predmetu uspio sa neznatnim dijelom to je sud stava da istom ne pripada trošak parničnog postupka, pa je odlučeno kao u točki V izreke presude.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

U Zagrebu, 11. siječnja 2019. godine

Sudac:  
Ivana Birkić – Šarić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranka koja je bila na ročištu za uručenje ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana uručenja otpravka iste. Žalba se podnosi ovom суду pismeno u četiri primjerka a za Županijski sud.

Protiv ove presude stranka koja nije bila na ročištu za uručenje, a dostava poziva nije uredna, ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave otpravka iste. Žalba se podnosi ovom суду pismeno u četiri primjerka a za Županijski sud.

- 26 -

Protiv ove presude stranka koja nije bila na ročištu za uručenje, a dostava poziva je uredna, ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u četiri primjerka a za Županijski sud.

DNA:      1. tužitelju po punomoćniku  
              2. tuženiku po punomoćniku

Rj.:      - presuda nepravomočna  
              - vidi upisnik Pn  
              - kal. 11. veljače 2019.

U Zagrebu, 11. siječnja 2019.

Sudac:

Ivana Birkic-Šarić